

APOŠTOLKA

Ročník 2 / číslo 5 / prosinec 2020

VÁNOČNÍ ČÍSLO

Modlitba:

Náš Pane a Bože, tobě smíme důvěřovat - jako tomu, kdo nás ujišťuje svou spolehlivostí. Tebe smíme brát vážně – jako toho, který je s námi právě v tom, co svírá a tíží. Tobě smíme naslouchat - jako tomu, který probírá z únavy. V tebe smíme doufat - jako v toho, který vysvobozuje z otroctví a svázanosti. Jsi novou možností tam, kde nic nečekáme, světlem tam, kde jsme uvykli temnotě, radostí tam, kde panoval

smutek a šedí. Neuměli bychom ti takto důvěřovat, kdyby nás k tomu nepozvala zvěst o tvém synu, Ježíši Kristu. Na jeho zrození doprostřed našeho světa se chceme rozpomenout, buď tedy s námi svým Duchem, ať vánoční evangelium potkáme jako událost životodárnou, mocnou, pravdivou a rozhodující. Takto se smiluj - nad námi - i nad všemi, kdo tě dnes po celém světě oslavují.

AMEN.

Čtení:

Exodus 5, 19 *Dozorci z řad Izraelců viděli, že je s nimi zle, když bylo řečeno: "Nesmíte snížit svůj denní úkol výroby cihel."* 20 *Když vycházeli od faraóna, narazili na Mojžíše a Árona, kteří se s nimi chtěli setkat.* 21 *Vyčítali jim: "Ať se nad vámi ukáže Hospodin a rozsoudí. Vy jste pokáleli naši pověst u faraóna a jeho služebníků. Dali jste jim do ruky*

meč, aby nás povraždili." 22 Mojžíš se obrátil k Hospodinu a řekl: "Panovníku, proč jsi dopustil na tento lid zlo? Proč jsi mě vlastně poslal?"

Základ kázání:

Lukáš 2:8 A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. 9 Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. 10 Anděl jim řekl: "Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid.

11 Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. 12 Toto vám bude znamením: Naleznete dětátko v plenkách, položené do jeslí." 13 A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: 14 "Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení." 15 Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: "Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil."

Kázání

Narození spasitele se odehrává ve světě plném problémů a násilí. Ve světě, kde silnější požívá slabšího, ve světě, kde lidé staví armády a ploty a zdi a míří na sebe zbraněmi. Jedni útočí na druhé, lidstvo setrvává v jakési permanentní válce. Do tohoto světa zní prorocký (adventní) sen o příchodu spravedlivého krále, který nebude soudit podle toho co je na povrchu, ale podle toho, co je uvnitř. A že se ujme spravedlivě sirotka a vdovy, ubožáku zajistí spravedlnost.

Ježíš se v podobenství o posledním soudu stává jedním z hladových, vězněných, týraných, jedním z těch, kdo jsou na útěku. Ježíš vyhlašuje, že kdo pomůže těmto lidem, pomáhá jemu samotnému a takový člověk obstojí na posledním soudu. Čím jsme starší, tím víc se necháváme zajmout tím, co tíží. Podporují nás v tom všudypřítomná média. Máme strach, jestli nová zpráva nebude zase zpráva o další vlně pandemie, o válce, o další tragédii. Stojíme vůbec o nové zprávy? Není nám vlastně nejlíp, když nechodí žádné zprávy?

Tak jako to bylo např. v říši Faraonově, kdy páni i otroci si každý den dělali svou práci. Do tohoto zaběhaného řádu světa jim najednou přišla zpráva z úst Mojžíše. Pozor, svět, jak ho znáte končí. Otroci přestanou být otroky a páni přestanou být pány. Je to krásná, nadějná zpráva – ale...

Bible dosvědčuje, že to bylo kupodivu nepříjemná zpráva i pro otroky. Nechtěli pryč za svobodou, nechtěli poslouchat Mojžíše, dokonce Mojžíše chtěli zabít.

Cesta ke svobodě je bohužel téměř vždycky zároveň cestou oběti. A zkušenost generací spíše člověku radí: do ničeho se nemíchej, buhví, jak to skončí. Žij si svou víru hlavně tak, abys nikoho neprovokoval, ještě bys mohl naštvat ty nahore. Zalez někam do rohu a drž ústa a krok. Když Mojžíš naštvál faraona, stěžovali si soukmenovci, že pokálel jejich pověst u panovníka. Označili ho za buřiče a požadovali pro něj trest za vlastizradu.

Z tohoto úhlu pohledu můžeme sledovat i ten dnešní příběh. Pastýři si takhle v klidu pasou v krajině pod širým nebem a možná se v duchu modlí, aby se nic zvláštního nepříhodovalo. Přejí si vánoční pohodu a pokoj. Hlavně, aby měli klid a pohodu. Hlavně, aby nepřišel někdo s nějakou novou zprávou. A najdou je to tady!

A už tam kdosi stojí a už je narušena ta (vánoční) pohoda. Pastýři jsou najednou ve stresu, protože čekají, co se to zas dozví strašného. Vždyť optimismus je nedostatek informací.

Sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: Nebojte se. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.

Ta zpráva vytrhne pastýře ze stereotypu, nechají svou práci a utíkají do Betléma přesvědčit se, jestli to co jim zvěstoval posel – je pravda. Jak se to vlastně mohlo stát? Proč jsou tak překvapení? Co nám ten příběh chce pod pokličkou sdělit? Čeho je to podobenství? Možná se máme ptát, jestli chceme nechat promluvit Evangelium do našeho života? Bible opakovaně dokládá, že Bůh se neprojevuje přírodními katastrofami nebo nevysvětlitelnými výjevy mezi nebem a zemí. Neprojevuje se jako šílený osud nebo kolo štěstěny, ale projevuje se zvláště a jedinečně – totiž právě tou událostí, kterou zvěstuje posel z nebe: Narodil se vám spasitel. Jinými slovy: Bůh podle evangelia není Bohem zásvětných děsivých událostí, není to Bůh zemětřesení, není to Bůh blesku, není to Bůh posmrtného života nebo převtělování nebo stěhování duší. *Narodil se vám spasitel.* Není to Bůh ukrytý kdesi ve zlatém věku v minulosti, v dodržování neměnné tradice. Bůh jedná, děje se, potěšuje, vysvobozuje. Teď. Je nám ta evangelijní vánoční zvěst vůbec příjemná? Proč by nám byla nepříjemná?

Jednou bude mnoha lidem nepříjemný Ježíš, když právě tuto aktuální moc Boží začne připomínat v Jeruzalémě a bude za to odsouzen.

Evangelium – dobrá zpráva - zní: Bůh není nečinný, neukryl se, ale TEĎ jedná. Jeho jednání je šokující – projevuje se totiž např. po způsobu narozeného dítěte. Má rozměr Ježíšova narození. Je to málo efektní. Zpráva o narození je stejně divná jako zpráva o ukřižování. Vždyť kdo by věřil v toho, kdo se narodil do konkrétních nuzných podmínek, prožil zkušenost uprchlíka, štvance, vězně a nechal se nakonec ukřižovat a nesestoupil z kříže? – jak mu někteří věřící radili... Jednou tento právě narozený Ježíš bude odpouštět poníženým, bude lámat pouta beznaděje, nemoci, zotročení. Bude nabízet novou šanci – dokonce i těm, kteří se sami uvrhli do neštěstí – třeba proto, že fatálně selhali.

Kdo by věřil v toho, kdo se takhle narodil a takhle skončil? Co je to vlastně za zprávu? Je vůbec smysluplné z takové zprávy mít radost? Kdo by uvěřil takové naději? Evangelium zvěstuje oproti běžné lidské zkušenosti, že Bůh touží po záchraně tohoto světa. Tato záchrana se řekne JeHošua a od tohoto slova má ten nově narozený své jméno. Záchrana. Spása. Uzdravení. Toto uzdravení dnes přišlo do světa. Evangelium tuto záchranu (příchod Mesiáše) vypráví jako tu nejdůležitější zprávu lidského života.

Pro jakýkoli věk a pro jakoukoli situaci. Potvrzení tohoto díla záchrany dodá vzkříšení o Velikonocích.

Pastýři byli zaražení, nebyli schopni přijmout, že je to dobrá novina, a že změni i jejich životy. Pak následuje podivná informace: *13 A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: 14 "Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení."* Opravdu, Bůh myslí na člověka - má dokonce v člověku zalíbení. Je to zvláštní chválení. Člověk si možná řekne: proč nechválili Boha za tento čin právě pastýři – zástupci lidí? Proč se nebesa chválí sama? Je nám to nepříjemné, řekneme si: zvláštní typ panovnického egoismu. Možná nám ten příběh chce říci, že s lidskou chválou Boha to bývá všelijaké. Mnohokrát se přece stalo, že mocní chválili Boha za vyhrané války za štěstí ve válce. Lidi slyšeli už tolikrát zkomolit pravdu a spravedlnost v ústech různých náboženských vůdců, že se evangelista rozhodl – ve chvíli tak závažné – vymanit Boží Jméno z pout lidské manipulace a zneužívání náboženství pro špinavé účely. Sláva na výsostech Bohu nezazní z úst člověka. Pro člověka ale zazní přání pokoje. Nikoli pokoj na zemi jen pro lidi dobré vůle – to je špatný překlad a výklad biblického textu – ale přání ať pokoj zavládne na zemi i navzdory lidskému nepokoji a lidské špatné vůli.

Dobrá vůle pro všechny. Třeba i pro vrahy. Tak nás sám Ježíš jednou bude učit volat k Bohu. Ať zavládne na zemi pokoj a lidem Boží zalíbení – lidem dobrá vůle – tak jak je to v nebesích. Všem lidem, bez rozdílu pohlaví, věku, rasy, náboženství. Ať je na zemi tak jako je v nebi. Ať je na zemi šalom.

Tento šalom, pokoj, míří na prvním místě do lidských životů rozvrácených bolestí a nenávistí. Tento šalom je určen těm, kteří touží po spravedlnosti a jsou za to nenáviděni. Tento pokoj je určen těm, kteří pláčou. Tento pokoj je určen těm, kteří zůstávají osamoceni nebo na cestách bez domova a jistot. Tento pokoj míří na prvním místě k těm, kteří neprožívají pohodu Vánoc, ale bolest, kde panuje teror i o štědrovečerní večeři. Tento pokoj je určen pro hnisající rány lidstva v zemích, kde se válčí nebo kde se lidi nenávidí. Evangelista se soustředí na Boží Jméno, ne na jméno lidské. Protože: *Ž 118:8 Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v člověka.*

Právě proto, že my sami od sebe tomu věřit neumíme - a pořádně to nedokážou ani tzv. lidé dobré vůle - přichází k nám ten narozený jako ztělesnění Božího zalíbení - tedy ztělesnění toho, co se líbí Bohu. Ztělesnění slova. Když tedy není dobré utíkat se k člověku, co je dobré? Skrýt se před Božím Jménem do ústraní a počkat, až to přejde? Ano, můžeme nechat zprávu o Stvořiteli, který se rozhodl zachránit člověka, zavřít do prázdných tradic – a vykládat je tak, aby nás příliš nepopálily. Z evangelia ale zní rada. Bedlivě sledujte a naslouchejte slovům, která on, tedy dnes narozený Ježíš říká. Nikdo jiný to za vás neudělá.

Dávejte pozor na příběhy a podobenství, které zdůrazňuje, dávejte pozor na hostiny, které on pořádá a nechte se pozvat! Od něj smíte očekávat dobrou Boží vůli, která se v něm začala dít jak v nebi tak i na zemi. Od něj smíte očekávat to dobré – i když jste sami

třeba všelijak kulhaví. Proto jsou Vánoce důvodem k veliké radosti. A tak se radujme společně, staňme se ozvěnou k andělským sborům, které zpívají: Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi.

Tady a teď – na této zemi – smíme přijmout ujištění té opravdové dobré zprávy, která je důležitější než všechny ty špatné – kolik jich jen na světě je.

Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.

MODLITBA

Děkujeme Pane, že jsi přišel právě takto v Ježíši Kristu, a ne v hromu nebo blesku.

Děkujeme, že jsme si to společně smíme uvědomit.

Amen.

Přímluvy

Ježíši Kriste, tys přišel jako Spasitel celého světa. V této důvěře ti předkládáme svoje prosby: Pane, ty jsi přišel do tohoto světa jako chudé dítě. Připomínej nám to tváří v tvář všem chudým a nuzným, vyháněným a přezíraným. Prosíme o odvahu zastat se ukřivděných a stát nablízku trpícím. Pane, tvůj příchod ohlašovaly nebeské zástupy.

Nedopusť, aby se nám uprostřed našich starostí a povinností ztrácela sláva a radost vykoupení. Prosíme o dar vděčného zpěvu i jasného zvěstování. Pane, ty jsi přišel, aby ses nám stal bratrem. Prosíme za lidi osamělé. Za obyvatele domovů seniorů. Za pacienty v ústavech pro přestárlé, nesvéprávné, dlouhodobě nemocné. Pane, ty jsi přišel jako svědek Boží věrnosti. Prosíme za všechny, kterým svědectví o tobě nic neříká, za ty, kterým se víra změnila zvyk, za ty, kteří nepřicházejí do shromáždění už ani ze zvyku.

Prosíme za ty, kdo vedou zápasy víry. Pane, ty jsi přišel jako dárce vysvobození.

Prosíme za národy obelhávané a bez svobody. Za lidi sevřené nejrůznějšími závislostmi. Za lidi zotročené sobectvím nebo závistí. Za ty, které svírá strach z budoucnosti i ze smrti.

Poslání

Filipským 4:4 *Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!* 5 *Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko.* 6 *Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.*

Vánoční pobožnost Petra Tureckého

Karanténní okénka

Všichni vnímáme, že doba, ve které žijeme, je zvláštní. Někomu se život příliš nezměnil, jiným však koronavirus zasáhl do života zásadně a přímo. Pro další zůstal jen vedlejším stínem jiných, zásadnějších životních bojů. Pořádali jsme několik našich milých, zda by nechali čtenáře nahlédnout do toho, co v posledním čase prožívali. Děkujeme, že byli ochotni naznačit i to těžké, co prožívali v poslední čas. Dostali dvě otázky:

Co vám na uplynulých týdnech přišlo nejobtížnější?

Bylo něco, co vás naopak drželo, posilovalo, dělalo vám radost?

Po pravdě musím říct, že pro mě osobně uplynulé týdny nijak zvlášť obtížné nebyly – nikdo z mé nejbližší rodiny neonemocněl ani neutrpěl jinou újmu, s manželem jsme měli oba home office a propluli jsme tím obdobím v docela dobré shodě J

Přece jen jsem si ale hodně uvědomovala to omezení osobních kontaktů s lidmi, s kterými jsem byla zvyklá se častěji vídat – chybělo mi to. Telefonování nebo maily to prostě nenahradí. A chyběly mi taky naše humpolecké bohoslužby.

Radost mi dělaly minibohoslužby Filipa Boháče z Opatova a zprávy o solidaritě a obětavosti lidí, kteří začali pomáhat zdravotníkům i jinde, kde bylo potřeba. A když mně bylo ouzko, našla jsem si nějakou písničku v Dodatku nebo v EZ a přezpívala si ji celou nahlas. To mi pomáhá – nejen v době kovidové.

Miroslava Rychetská, Jiřice, sbor Humpolec

Nemyslím si, že by se můj život v poslední době nějak podstatně změnil, méně jezdím od Prahy, dříve jsem jezdíval pravidelně na přednášky, setkával jsem se s přáteli a rodinou, to mi teď chybí. Podobně mi chybí, že nemohu na bohoslužby, a také nelze navštěvovat kavárnu Ateliér, kde jsem se setkával zas s přáteli z Pelhřimova.

Na druhé straně měl člověk více času na přemýšlení, přečetl jsem si dvě knihy s politickou a historickou tematikou.

Jan Litomiský, Opatov

Obtížná v uplynulých týdnech byla orientace ve zmatačných vyhlášených vládních opatřeních. Právnik na synodní radě měl (a zřejmě i nadále bude mít) plné ruce práce s aktualizací informací na webu e-cirkev.cz.

Pro mě osobně bylo těžké obejít se bez nedělního společenství v kostele. Díky našemu faráři a dalším za online vysílání. Nicméně mám pocit, že vracet se k normálu budeme velmi pomalu. Někteří se nevrátí do shromáždění ze strachu před nákazou, jiní třeba

proto, že se jim zalíbilo nemuset vycházet v neděli z domu, ale poslouchat bohoslužby v pohodlí obýváku.

Když synodní rada vyhlášovala na počátku letošního roku téma pro rok 2020 – jako rok misie, nevěděli jsme, jak moc bude toto téma aktuální. A že coronavirus nám dá jej naplnit tak, jak bychom si jinak ani nevysnili. Když otevřete webové stránky naší církve (e-cirkev.cz), najdete tam každodenní modlitby, které posílají členové naší církve, krátká videa i odkazy na celé bohoslužby. Tento zvláštní rok umožnil vstoupit do našich bohoslužeb virtuálně anonymně mnoha lidem, kteří by sotva vzali za kliku kostela a vstoupili dovnitř.

A mě osobně v této době posiluje a dělá mi radost – modlitba, čtení knih, sdílení se s blízkými – po mailu, po telefonu, v rodině, drobné radosti s vnoučaty. Velikou radost mi udělal online benefiční koncert našich dětí.

Eva Zadražilová, členka Synodní rady, Moraveč

Zvládáme tuto dobu dobře, jsme doma s manželem, který nakupuje, pomáhá, jak může.

Mám kamarádku, se kterou jsme chodily na vycházky, to nás posilovalo, teď nám počasí trochu brání.

Marie Bláhová, Pelhřimov

Nejobtížnější mi v uplynulých týdnech přišlo odloučení od manžela, který musel kvůli své práci odjet do USA, zatímco my s dětmi jsme zůstali v ČR. Bylo to o to náročnější, že jsme se kvůli Covidu nemohli moc vídat s příbuznými ani přáteli, nevěděli jsme, kdy se zavřou a pak znovu otevřou školy, synovi, který je ve druhé třídě, moc chyběli kamarádi. Zdá se, jako bychom najednou v dnešní době ztratili mnoho z věcí, které jsme donedávna brali jako samozřejmé, opatření se mění někdy i ze dne na den, žijeme v neustálé nejistotě.

Posilovalo nás, že naštěstí je už v dnešní době možné být s ostatními ve spojení alespoň na dálku - každý den jsme tak hodiny mohli mluvit s manželem přes oceán, na bohoslužby jsme se dívali online, syn, který nemohl chodit do školy, mohl vídat kamarády alespoň přes počítač. Posilovalo nás vědomí, že v této těžké situaci nejsme sami, že jsou lidé a společenství, kteří tam někde stále jsou a fungují, mají stejné obavy a strachy jako my, že se i přes nemožnost setkávat se osobně můžeme spojit a vzájemně se povzbudit.

Jana Biskupová, roz. Koubková, Pelhřimov / Moraveč / Praha / Los Angeles

Co bylo obtížné? Starost a péči o maminku, která bojovala s rakovinou, a kterou jsme měli u nás doma v Domácí hospicové péči. Její smrt nás zasáhla velmi silně.

Co nás drželo? Rodinná pospolitost. Zájem druhých lidí o naše starosti. Modlitby. Pohřeb naší maminky v moravečském kostele, který byl i v dnešní problematické době důstojný a lidský.

Šárka Nováková, Nová Cerekev, sbor Moraveč

Co jsme prožívali nesnadného? Umřel tatínek "na" nebo "s" covidem 19. Nečekal jsem, že to bude tak strašně rychle.

Potěšila mne veliká solidarita, zájem lidí kolem i nabídka pomoci.

Michal Kitta, farář, Jindřichův Hradec

Uplynulé týdny byly velmi náročné po pracovní stránce - prudký nárůst potřeby ošetření, telefonických konzultací a administrativní činnosti, navíc pod tlakem téměř denně se měnících legislativních předpisů, což je značně vyčerpávající. To však není nic proti skutečnosti, že přímo na covid nebo nepřímo v důsledku odložených zákroků zemřela řada lidí v blízkém i širším okolí nebo se zhoršil jejich zdravotní stav. Jako další alarmující dopad minulých týdnů pak považuji propastné rozdělení společnosti, kdy na jedné straně stojí lidé sami nemocní nebo kteří přišli o blízkého člověka a na druhé straně ti, kteří se ohánějí "svobodou" a svými "právy", ale chovají se zcela neukázněně a bezohledně, bez jakékoli povědomosti o odpovědnosti a povinnostech. Myslím, že právě tahle devalvace pojmu svoboda je hrozbou pro budoucnost.

Ke druhé otázce: Díky Bohu je stále plno dobrého kolem nás a právě v této těžké době si člověk uvědomuje, za co všechno je třeba být vděčný. Největší radost mi dělá rodina, zejména vnoučata.

Eva Hlavičková, lékařka, Pelhřimov

Obtížné mi přišlo, že den nemá 48 hodin :-). V uplynulých týdnech mi přišlo vyčerpávající skloubit dohromady rodinu (3 děti), práci (praktická lékařka) a moji dobrovolnickou činnost. Nejhorší byly pro mě týdny, kdy jsme denně se sestřičkou zadávaly 10-15 pacientů na testy a nezvládaly odpovídat na telefony a vyřizovat pacienty, kteří přicházeli do ordinace. (Navíc pod tlakem, kdy jsem věděla, že musím vše stihnout tak, abych včas vyzvedla děti ze školky.) Teď je situace o trochu lepší, ale uvidíme, na jak dlouho. Nejvíce mě momentálně z pracovního hlediska mrzí zhoršená dostupnost odborných vyšetření, která je na Pelhřimovsku i normálně špatná.

Už třetím rokem jsem zapojena do projektu Krabice od bot, takže listopadové a prosincové večery trávím tím, že se snažím spárovat dárce a příjemce pomoci. Komunikuji s oběma skupinami, třídím a rozvážím dárky. Moje děti si už zvykly, že maminka vybírá dárky a oni je nemůžou otevřít, protože jsou pro někoho jiného :-). Kromě každodenních záležitostí mě mučí sledovat zadlužování našeho státu, přístup vlády ke snižování emisí skleníkových plynů a šíření nejrůznějších dezinformací. Také mě trápí situace v Bělorusku a lidí, kteří musí zimu trávit ve špatných podmínkách v uprchlických táborech kdekoli na světě. Štve mě, že jsem si koupila bundu a nemám jistotu, že mi ji neušil Ujgur v čínském detenčním zařízení.

Když už padám únavou a z přetažení nemůžu usnout, pomáhá mi modlitba. Vědomí, že nejsem a nemusím být na všechno sama. Že můžu své starosti předat dál a poprosit o vedení, kde si nevím rady a o pomoc tam, kde pomoci sama nedokážu. Modlitba mi dává sílu, když se mi jí už fyzicky nedostává. Radost mi dělá, každý člověk, který je ochotný udělat něco pro někoho jiného a nečeká nic na oplátku. Takových lidí jsem potkala v minulých týdnech mnoho (samozřejmě s respirátorem :-). To mi dává naději, že naše společnost se může někam posunout a z této hloupé situace vytěžit i něco málo dobrého. Radost mi dělají moje děti, které na mě skočí, když přijdu z práce. Každý den se snažím vnímat jako obrovský dar. Velkou posilou jsou pro mě všichni, kdo bojují za to, co považují za správné (klimatičtí aktivisti stanující v mrazech před ministerstvem životního prostředí, Amnesty International a tisíce lidí z celého světa, kteří neustále podepisují petice za nespravedlivě uvězněné, Trash heroes (lidé, co sbírají odpadky), Lékaři bez hranic, kamarádi, co prodávali v době distančního vzdělávání obědy, aby vydělali na matky samoživitelky a samozřejmě YMCA Pelhřimov.

Lucie Křivohlavá, lékařka, Moravec

Za odpovědi děkuje Daniel Matějka

Krabice od bot

Letos jsme v YMCA Pelhřimov vybrali a připravili přes 120 dárků pro znevýhodněné děti v našem regionu (rodiny v hmotné nouzi z Pelhřimovska, děti z rodin, kam dochází Charita Pelhřimov, pro děti v dětském domově v Senožatech a pro charitní terénní program Sovy a Klubíčko v Jihlavě). YMCA centrum, nuceně zavřené kvůli výpadkům zájmové činnosti pro děti a mládež, tak znovu ožilo. Nyní probíhá intenzivní převoz vybraných dárků do rodin. Všem, kdo se zapojili do akce, děkujeme!

Lucie Křivohlavá

OHLÉDNUŤ ZA PODZIMNÍ VÝSTAVOU V PELHŘIMOVSKÉ MODLITEBNĚ

Na podzim jsme mohli v pelhřimovské modlitebně vidět díla místních výtvarníků. Koncepce výstavy zapadala do širšího projektu, který nesl název V krajinách třetích (Rejnkovi zavařeniny). O projektu napsal historik umění Petr Šeda pro časopis Protestant následující text:

Starý Pelhřimov leží dva kilometry od okresního města Pelhřimov na Vysočině a čítá asi tři stovky obyvatel. Málokdo z těch, kteří do obce zavítají, by čekal, že zde natrefí na galerii současného umění. A přece tomu tak je. Na kraji obce u cesty směrem k Pelhřimovu stojí bývalé hospodářské stavení, které upoutá na první pohled. Fasáda domu je vyzdobena uměleckými malbami a texty básní, kterých si těžko může kolemjdoucí nevšimnout. Kdo překoná ostych a dům číslo popisné 46 navštíví, zjistí, že se ocitl v prostředí experimentálního tvůrčího prostoru. Tvoří ho ateliér umělce rozšířený o galerii.

Tím umělcem je Jakub Minářů, absolvent Akademie výtvarných umění v Praze, ateliéru malby. Jakub se, na rozdíl od většiny svých kolegů, rozhodl po ukončení studií vrátit do rodného kraje a svou práci sem vnést pozitivní dílo i určitý druh osvěty o současném výtvarném umění. Neuzavřel se totiž před okolním světem do neprostupné vlastní umělecké bubliny, naopak, otevřel prostor svého ateliéru návštěvníkům a pořádal a pořádá akce, na které zve své přátele i všechny uměnilovné lidi z okolí. Jeho neúnavná činnost vede k nezapomenutelným setkáním na uměleckých i mimo

uměleckých aktivitách. Vedle různých vernisáží výstav zde totiž Jakub uspořádal například i soutěže o nejchutnější rybí pomazánku nebo ochutnávku kávy nebo čili papriček z vlastní zahrádky.

Zatím poslední akcí, na kterou nás pozval, byla vernisáž výstavy nazvané V krajinách třetích (Rejnkovi zavařeniny) s bohatým doprovodným kulturním programem. Večer se nesl v přátelském duchu a nechybělo ani nezbytné občerstvení v podobě švédského stolu plného pochutin, ke kterému přispěli i návštěvníci vernisáže.

Akci otevřeli svými projevy kurátoři výstavy Jakub Minářů, Eva Frühaufová a Jaroslav Trnka (ten se však akce nemohl z časových důvodů zúčastnit) a představili svůj projekt: Pro účel výstavy volili ze tří umělců působících na Vysočině, objížďeli jejich ateliéry a každý z kurátorů směl vybrat od každého umělce dvě díla. Název V krajinách třetích odkazuje na to, jak se vliv krajiny rodné Vysočiny promítá do tvorby těchto autorů. Každý z nich představuje svébytný přístup. Setkali jsme se tak se snovými obrazy Terezy Řičanové, barevnými abstrakcemi Jendy Kozáka i klasickou krajinomalbou vyvedenou olejovými barvami z ruky Jaroslava Grodla.

Zatímco ve tvorbě Terezy Řičanové se vnitřní krajina vynořuje v prostoru snění a její obrazy mají blízko k surrealismu, díla Jendy Kozáka bychom mohli řadit k abstraktnímu expresionismu. Jde o rozměrné grafiky tvořené vlastní technikou „želetisku“ (odkazující k využívání materiálu želatiny), která Jendovi umožňuje překrývání barevných abstraktních kresebných ploch přes sebe. Jaroslav Grodl je na první pohled zástupce civilní malby, která vychází z konkrétních inspirací, přesto i v jeho uměleckém postupu nacházíme silný důraz v překrývání paměťových informací a zachycení psychologických nuancí v zobrazovaných krajinách.

Vernisáž tak byla oficiálně zahájena a mohlo se přejít k doprovodnému programu. Ten tvořila pásma performance na motiv snů Zbyňka Hejdy a textů Miloše Doležala, dále vystoupení hudební skupiny Zamo-tag, poté následovala audiovizuální báseň k počtě Ivana Martina Jirouse zvaná Heron od Aleš Kauera a večer uzavíral Petr Tureček se svou hravou sbírkou poezie jménem Malismy. Zvláště umělecky silnou a nevšední projekci předvedl Aleš Kauer, básník a organizátor kulturního dění v Jihlavě. Obrazovou část básně Heron promítal na fasádu domu. Tvořily jí střípky vzpomínkových videí na velkého básníka Vysočiny Magora Jirouse smíšené s jeho čtenými básněmi, výkřiky a až halucinogenními obrazci výrazných barev. To vše podbarvené elektronickou hudbou a zakončené vlastní Kauerovou sugestivní básní, která vzdávala hold poezii jako nanejvýš svobodnému tvůrčímu výrazu. Šlo o silný umělecký zážitek, který nabídl nejen znovu zhodnocení pohledu na Magorovu poezii. Večer se rozhodně povedl a věřím, že nešlo o poslední takové setkání. Celá výstava byla zpřístupněna v rámci Otevřených ateliérů Vysočiny, které proběhly první víkend v měsíci říjnu.

Rozhovor Petra Šedy s Jakubem Minářů

Jakub Minářů nyní věnuje svou energii přístavbě dřevěného altánu na pozemku stavení. Ten inspirovala tvorba významného umělce Karla Malicha. Do budoucna tu plánuje další výstavy vybraných umělců z regionu Vysočina. Máme se tedy opět na co těšit.

Ahoj Jakube jak se vede, na čem právě pracuješ?

Ahoj Petře, jestli se mi něco vede? Nechce se mi dokončovat rozdělané činnosti, myšleno na první dobrou, prostě nechávám vše zrát. Někdy něco uspěchám, a najednou zjistím, že velká technika z pily je příliš velká, a kvůli „kúrovci“ odloženému na louce neprojde prázdná, natož naložená, po příjezdové cestě mezi domy, kudy občas projíždí běžná zemědělská technika, a podobné přešlapy. Tedy – Učím se! To bude za mne uspokojivá odpověď, na místo pracovního kolotoče :-)

Co je to Ticho 46?

V té bazálnější rovině půjde nejspíše o dva podlouhlé v rohu prolnuté (propojené) domy ne tak docela v pravém úhlu (4 stupně k ostrému úhlu). A v tomto svírání, mírně svažitém místě s výhledem kamsi do údolí, na „dolinu“ (jak říkávala moje babička), pod kterou tušíme město, možná půjde o ten bájný Pelhřimov. V tomto místě s č. p. 46 by každý, zdá se, očekával ticho. Ale jak jsme na kopci, nutí nás to si různými audio-vizuálními setkáními takové ticho vyrušovat a tím ověřovat, být v harmonii s tichem. Tuším, že navazují (s příchozími společně navazujeme) na historickou tradici místa.

Povíš něco o Cca?

Jde o zkratku. Ale i v mém případě to píší bez verzálky „cca“, to by mohlo věrohodněji významově symbolizovat nějakou přibližnost. Zkracuji tak nepřímo tato tři slova: Klub korealistických aktivit (Club of Correalistic Activities). V budovách současného Ticha 46 jsme se tenkrát mezi lety cca 2013–2016 scházeli buď jako dramaturgové nebo aktivní účastníci dadaisticky-hravých zkušeností, jež podněcovaly radost z iracionálna. Pro někoho to mohl být i dokonce první „vlastnoruční“ umělecký počín ve snaze překonávat vlastní vnitřní rozumové nastavení. Ano, v ccaARCHIVu v zadní části jedné z budov jsou uskladněny multimediální formou stopy těchto autentických rukopisů. Navazovalo se na oficiální Manifest of Correalism Fredericka John Kieslera, dále na zmíněné Dada, na Fluxus a jiná podobná hnutí a hry. V archivu je samozřejmě i dokumentace z jiných míst než Starý Pelhřimov. Po roce 2017 jsem využil zkušenosti z předešlých let také k propagaci vybraných děl ze sbírek oficiálních institucí (ve spolupráci s institucemi) a to v interakci přímo s veřejným prostorem, s kolemjdoucími.

Jaké plánuješ další výstavy? Pozveš nás?

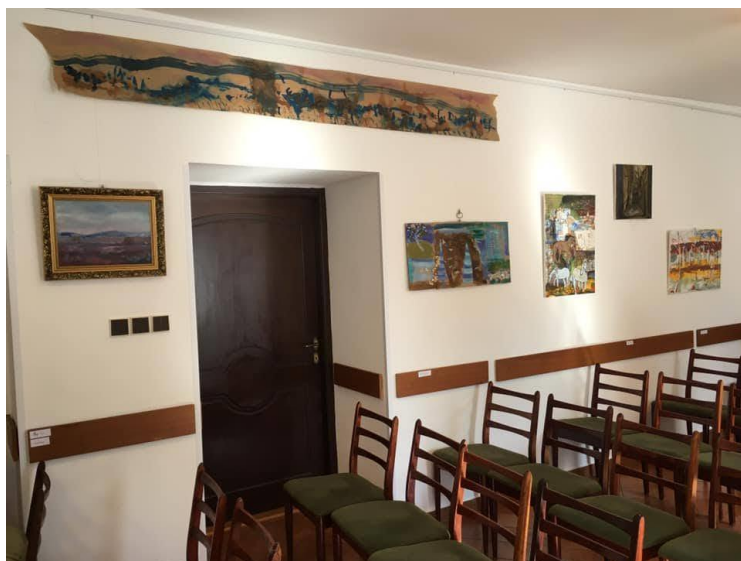
Rád bych. Bylo v plánu navázat spolupráci s více mimopražskými institucemi umění a po konkrétní domluvě napsat program o jistý grant. Leč v maximální rovině mělo jít o bezprostřední aktivace veřejného prostoru. S tím je momentálně ve vztahu k opatřením v rámci nové chřipkové pandemie konec. Příliš mě neláká při určitých

nedokonalostech především grafické roviny displayové technologie něco např. foto-dokumentačně nasnímat a poté prostředkovat. Uvidíme, jak to bude s přímým kontaktem v následujících měsících, možná odpověď v mé režii nakonec bude mnohem komornější. Tedy prozatím nic konkrétního.

Úvodní slovo Petra Šedy z vernisáže výstavy v pelhřimovské modlitebně:

Skupinová výstava Očima en Plein air spojuje výtvarníky z našeho regionu, kteří si dali za úkol během určité časové osy zpracovat svá díla v plenéru v místech, které dobře znají a ke kterým mají určitý vztah.

Koncept výstavy zůstal otevřený. Pojem plenér se zde vymyká tradičnímu významu, který se ukotvil především na přelomu 19. a 20. století, kdy dílo ve volném prostoru přírody od začátku vznikalo a bylo dokončeno. Upřesnění v názvu Očima en Plein air nás vede k pojetí myšlenky, že samotné vnímání krajiny se stává tvůrčí záležitostí. Oči jsou pro výtvarníka zásadní smyslový orgán, kterým zkoumá především povrch věcí. Člověk ve své celistvosti však možná ani není schopen zůstat pouze při povrchu. Zvláště pokud jde o místa tak důvěrně známá jako je například krajina okolí domova. Vzpomínky na povědomá místa, proběhlé události i pozapomenuté pocity vystupují z podvědomí a spolupodílí se na vnímání krajiny, jejích tvarů, barev i vůní. Umělecký akt, v našem případě především malba se tak stává ilustrací meditace nejen nad známou krajinou a její harmonií a kompozicí, ale i nad vlastním vztahem k ní.

Vánoční punč Mirky Hofferové

Suroviny:

3/4 l červeného vína /může být stolní/

1/4 l citronové šťávy

1/4 kg krystalového cukru

1/4 l rumu

1 l vody

citronová kůra z cca 5 citronů

Citrony řádně a důkladně omyjeme, šťávu vymačkáme. Vodu, cukr a kůru z citronů přivedeme do varu a chvíli povaříme. Přidáme víno a citronovou šťávu a necháme pouze přejít varem. Doplníme rum, dále nevaříme a horké podáváme.

BOHOSLUŽBY, pravidelné akce

PELHŘIMOV-STRMĚCHY

Bohoslužby se v Pelhřimově konají každou neděli od 9hod. Ve Strmýchách od 11hod. každou sudou neděli.

Na štědrý den se budou konat bohoslužby v Sadech u altánu před domovem seniorů: začátek 10 hod. **POKUD TO VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ UMOŽNÍ**

Boží hod vánoční v Pelhřimově: 25.12. od 9hod.

26.12. se konají bohoslužby od 9hod.

PROSÍME PŘIJĎTE NA BOHOSLUŽBY BUĎ 25.12. NEBO 26.12., z důvodů opatření vlády musíme dodržet obsazenost 20% kapacity prostoru.

1.1.2021 se konají bohoslužby v Pelhřimově v 9hod. a ve Strmýchách v 11hod.

Biblické hodiny se konají každou středu (kromě svátků) v 17,30hod.

Probíráme knihu Zjevení.

<https://www.facebook.com/CCEPelhrimovStrmechy/>

<https://ccepelhrimovstrmechy.blogspot.com/>

MORAVEČ

Stědrý večer 24.12. od 22:00

Boží hod vánoční 25.12. od 9:30

Jistot v dnešní době není mnoho. Naše sbory si už zvykly téměř neděli co neděli s napětím očekávat, zda bude možné jít na bohoslužby či nikoli. Moravečský kostel v této době snad aspoň jednu jistotu nabízí, a sice že každou neděli tam nějaký farář či faráři slouží, otázkou je jen, kolik účastníků smí být přítomno fyzicky, či zda bude možné sledovat bohoslužbu pouze online.

Nejistotám navzdory vás chceme pozvat i k bohoslužbě štědrovečerní, a chceme udělat maximum pro to, abyste mohli přijet i fyzicky. Bude připraven prostor v kostele, dveře kostela budou otevřené, zvuk bude přenášen do sborové místnosti na faru, ale také reproduktorem před kostel, kde budou rozmístěny malé ohně, tzv. římské svíce k ohřátí rukou. Věříme, že tak budeme moci vánoční svátky oslavit společně, jak jen to bude možné, i předat jeden druhému ten plamínek svíčky, jak je to při štědrovečerní bohoslužbě v Moravči zvykem.

Bohoslužba začne od 22:00, římské svíce budou hořet od 21:30, koledy zazní od 21:45. Na Boží hod vánoční chystáme bohoslužby s Večeří Páně (se skleničkou pro každého jednotlivce, abychom dodrželi nařízení vlády).

Pokud se situace změní a fyzická přítomnost účastníků bude znemožněna, budou bohoslužby přenášeny jako obvykle elektronickou cestou na adrese:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

OPATOV

bohoslužby každou neděli v kostele: 10:00

25.12 od 10:00 - Boží hod vánoční

27.12 od 10:00 - poslední neděle roku 2020 (Jan Keřkovský)

HUMPOLEC

bohoslužby každou neděli v kostele: 8.30

MINIBOHOSLUŽBY Filipa Boháče jsou k nahlédnutí zde:
Najdete na webu YOUTUBE u profilu „Filip J. Boháč.“ Nebo pomocí QR kódu.

Každý den můžete slyšet zamyšlení nad biblickým textem zde:
<https://soundcloud.com/ecirkev>

ADRESY, KONTAKTNÍ ÚDAJE

Sbor ČCE PELHŘIMOV-STRMĚCHY

Růžová 82, 393 01 Pelhřimov, **mobil:** 774 600 529, **alternativní adresa:**
Strměchy č. 13, 393 01 Pelhřimov, **email:** farsborstrmechy@cmail.cz
Číslo účtu: 135626211/0300

Sbor ČCE MORAVEČ

Moraveč č. 35, 393 01 Pelhřimov, **tel:** 565 394 269, **web:**
www.moravec.evangnet.cz (rss), **email:** moravec@evangnet.cz
číslo účtu - POZOR NOVÉ od jara 2020: 2001768838 / 2010

Sbor ČCE OPATOV

Opatov č. 10, 588 05 Dušejov, **mobil:** 604 169 503, **web:**
www.opatov.evangnet.cz (rss)
email: opatov@evangnet.cz
číslo účtu - 264010499/0300

Sbor ČCE HUMPOLEC

Husova 143, 396 01 Humpolec, **email:** humpolec@evangnet.cz
Číslo účtu - 0620236399/ 0800